

A close-up portrait of a young man with short, light brown hair and black-rimmed glasses. He is wearing a green t-shirt and has a slight smile. The background is a blurred room with various items, including a red and white object and a blue circular object.

**"Ik ben geen
autist meer.**

Ik ben Denneth en ik bouw raketten."

Denneth Ahles (19)

Denneth Ahles (19)

“De eerste keer dat ik zelfvertrouwen voelde in m’n hele leven was toen ik raketten begon te bouwen. Want dat is dat iets wat ik kan. Mensen bewonderen dat.”

Twee dozijn hulpverleners bekommerden zich om hem in zijn jonge leven. Hij zat op 9 verschillende basisscholen en slikte 12 verschillende medicijnen per dag.

Denneth Ahles kreeg op jonge leeftijd de diagnose autisme en paste in geen enkel plaatje. Nu bouwt hij raketten en kijkt uit naar iedere volgende dag.

Een eigen plek

De schuur naast het huis van zijn moeder is de plek waar Denneth sinds twee jaar ontwerpt, bouwt, studeert en slaapt. Een eigen ruimte waar hij kan doen en laten wat hij wil. Geen vierkante centimeter op de muren, het plafond en de vloer is onbenut. Alles in de ruimte ademt een grote fascinatie voor ruimtevaart en techniek. Een tafel met diverse beeldschermen en flikkerende computerplaatjes, boeken over science fiction, maar ook telefoons en radio’s uit de vorige eeuw. Naast foto’s van bekende astronauten hangen aantekeningen met eigen ontwerpen en berekeningen. Hier bouwt Denneth raketten en hier is hij gelukkig.

“Voordat ik dit huisje betrok, had ik nooit een eigen kamer. Ik sliep overal in huis, zelfs op de gang. Nergens voelde ik rust of geborgenheid en ervaarde overal lawaai. Hier heb ik mijn eigen plek waar ik mij niet hoeft bezig te houden met hoe ik eruitzie. Ik kan er mijn muziek afspelen en een projectje gewoon aan de muur schroeven zonder dat ik er toestemming voor hoeft te vragen. Want dit is mijn ruimte. Dat is fantastisch.”

Vijf jaar niet geleefd

Zichtbaar praat Denneth liever over zijn huidige leven dan over wat zich nog maar twee jaar geleden afspeelde. Zijn jonge leven verliep anders dan dat van leeftijdsgenoten. Maar hij doet graag zijn verhaal om anderen met autisme die vastlopen, te helpen.

“Het begon op de basisschool. Daar had ik geen vrienden, niemand begreep m’n grapjes. Ze hebben me een klas laten overslaan.

En toen ik in groep 3 zat, wilden ze me plaatsen in groep 8. Daarna stuurden ze me naar een school voor hoogbegaafden. Dat werkte ook niet vanwege m’n autisme. De drukte en de manier van leren paste niet bij mij. Mijn moeder gaf me een tijdje les, ik ging een periode naar een speciale naschoolse opvang en naar een autisme-instituut. Na een paar jaar stopte ik met alles en zat ik thuis. Was ik ongelukkig in deze periode? Het was erger dan ongelukkig. Het was apathie. Ik zat er zelfs niet mee. Want ik wist niet dat het slecht ging. Ik ging gewoon een beetje mee met wat de volwassenen dachten dat goed voor mij was. En ze deden allemaal hun best. De hele dag lag ik op bed te gamen of niks te doen. Ik ging slapen en wachtte op de volgende dag. Het is bijna alsof ik die 5 jaar niet heb geleefd. Achteraf was dat afschuwelijk. Ik kon ook niets omdat ik niet wist hoe.

“Die periode was erger dan je ongelukkig voelen. Het was apathie. Ik zat er niet mee. Want ik wist niet dat het slecht ging. Ik ging gewoon een beetje mee met wat de volwassenen dachten dat goed voor mij was. En ze deden allemaal hun best.”

Het probleem was dat ik intellectueel te hoog zat ten opzichte van mijn klasgenoten en emotioneel te laag voor de hogere klassen. Ik paste nergens bij. De leraren vonden dat ik groep 8 stof moest krijgen en ik had al moeite met de kinderen van groep 3. Mensen begrepen me niet en het schoolwerk was moeilijk. Ik had moeite met concentreren, had heimwee en kreeg paniekaanvallen van de drukte om me heen. Hoe meesters en juffen hun best ook deden, het lukte gewoon niet.

Denneth in zijn uitvindersondomein met zijn zelfgebouwde raket die wel 100 meter de lucht in ging.

De wereld is niet gemaakt voor mensen zoals ik. Alles is gemaakt voor de gemiddelde persoon. En die bestaat niet."

Niet iedereen met autisme is hetzelfde

De meeste docenten en hulpverleners volgen het boekje. Hoe ga je om met autisme? Als er een zo'n boekje is, geschreven door psychologen of wie dan ook, dan wordt ervan uitgegaan dat dat is wat je moet doen. Dat dat helpt. Dat kan ik ze niet kwalijk nemen. Maar dat kijkt niet naar de individuele persoon, naar wat zij individueel nodig hebben. Waarin zij anders zijn. Hoe zij afwijken van dat boekje. Het gaat ervan uit dat iedereen met autisme hetzelfde is in dat boekje. En dat is niet zo. Voor sommige autisten is het fijn om orde te hebben. Voor mij is dat de flexibiliteit te hebben waar ik dingen neerleg. En als iemand daarin orde probeert te forceren, kan het best zijn dat dat niet past bij wie ik ben. Dat helpt dan niet.

Ik pas niet in het systeem. Dat is het grootste deel van de problemen die ik heb. Of had eigenlijk. Niet per se omdat ik autisme heb, maar omdat de wereld niet is gemaakt voor mensen zoals ik.

Alles is gemaakt voor de gemiddelde persoon. Een persoon die niet bestaat. Die niet kan bestaan. Want niemand is gemiddeld. Op geen enkel vlak.

Het zorgde ervoor dat de mensen die bepaalden of ik hulp moest krijgen, of er *funding* zou zijn om mij naar school te laten gaan of dat ik maar gewoon thuis moest blijven omdat ik toch niet kon leren. Eén van de ambtenaren vroeg een keer aan mijn moeder waar ik bij was of ik nog steeds autisme had. Of dat nou niet over was, 'want Denneth kijkt me gewoon aan'. Mensen zien autisme als het lijstje onder de diagnose van de symptomen die elke autist wel moet hebben. Ik durf wel te zeggen dat niemand op de wereld precies aan die diagnose voldoet. Als deze mensen de keuzes voor je maken, of je wel of niet naar school mag, of je wel of niet de hulp krijgt die je nodig hebt, dan wordt het erg moeilijk om erbij te passen.

"De ambtenaar vroeg mijn moeder of mijn autisme al over was. "Want Denneth kijkt me gewoon aan".

Uit de depressieve kelk

Het autisme-instituut waar ik heen ga, opperde contact op te nemen met psycholoog Dr. Martine Delfos. Zij is naast behandelaar ook wetenschapper en ontwikkelde de visie dat autisme geen stoornis of een defect is, maar dat het neerkomt op een andere volgorde van ontwikkeling. Dat sprak mij aan. Autisme heb ik trouwens nooit gezien als iets negatiefs. Hoewel zij de zoveelste hulpverlener zou worden, ging ik het traject met haar aan. Wie weet zou het baten.

Martine bleek oog voor mij te hebben. Voor Denneth. Ze spreekt met mij en niet met mijn ouders of met andere hulpverleners. Zij voelde aan dat ik een eigen leefplek nodig had en organiseerde dat in samenspraak met mijn ouders. Martine zag dat de grote hoeveelheid medicatie mijn motivatie om te leven en mijn talenten onderdrukte. Ze zag een schim. Precies hoe ik me voelde.

Martine haalde mij naar boven onder vele verborgen lagen van depressie en medicatie. Dat is pas sinds twee jaar. De wil om wat van mijn leven te maken is niet toegevoegd maar opgegraven.

Ik besloot dat ik wilde leren leven zonder pillen. Geen enkele psychiater kon afbouwen bleek, dus heb ik het zelf gedaan. Van de een op de andere dag ging ik van 12 pillen naar 0. Niet zo'n goed idee volgens de dokters en dat begrijp ik ook wel. Gelukkig kreeg ik geen psychoses of andere enge verschijnselen. Na drie weken boosheid was ik clean.

Martine zegt nu: Je bent Denneth. En je was er altijd al, verborgen onder vele lagen van depressie en medicatie. Martine gaf me het vertrouwen dat ook ik dingen kan. Dat ik waarde heb. Dat is twee dozijn hulpverleners niet gelukt. Zij kijken blijkbaar niet naar de persoon. Ze hielpen met de symptomen van de problemen. En niet met de oorzaak. Martine verzachtte de fundamentele problemen. En verhielp ze zelfs. In plaats van te leren leven met de problemen. In plaats van dat anderen dingen bedenken zodat ik er zelf niet over hoeft na te denken. Ik kan er nu over nadenken zonder dat ik instort. Ik klom uit die depressieve kelk en leerde leven.

Leren rekenen op zijn 15e

Martine motiveerde mijn schoolwerk op te pakken. Ik volg nu individueel onderwijs op VWO-niveau.

Toen ik begon twee jaar geleden, kon ik nog niet eens rekenen. Ik had een trauma ontwikkeld van het rekenboek op alle basisscholen die ik bezocht. Als ik bijvoorbeeld 27-8 zag, klapte ik dicht en kroop ik onder de tafel. Dan weigerde ik het werk te doen totdat het werd weggehaald. Uiteindelijk gaven de leerkrachten me geen schoolwerk meer. Dat had ik heel goed voor mekaar.

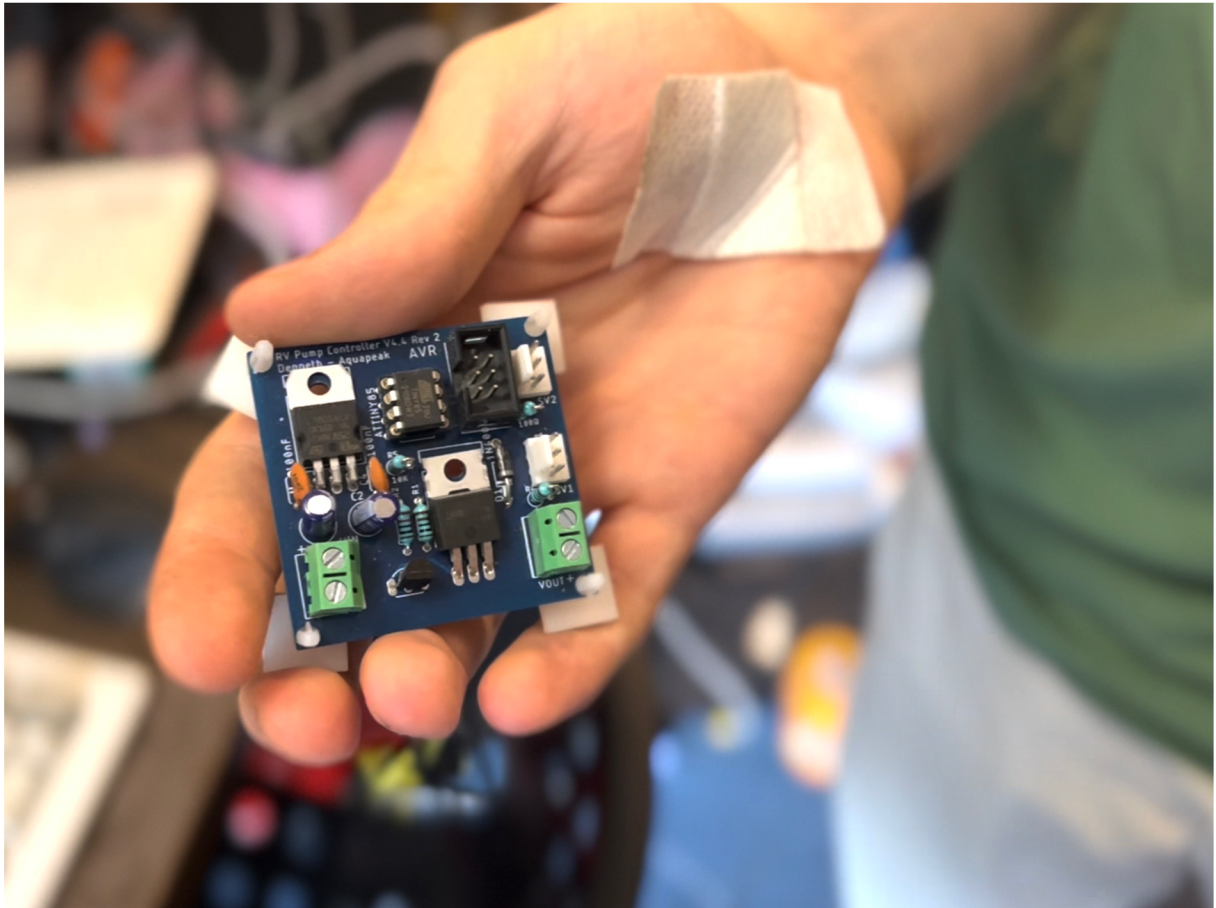
Toen ik uit mijn schulp begon te kruipen, kwam Martine met het idee om de lagere school in te halen, zodat ik een basis had en over mijn angst voor min-sommen kon komen. Ook redactiesommen, die vervelende dacht ik nog. Ze legde me uit dat de wereld nu eenmaal zo praat, ellenlange verhalen en niet gewoon 'to the point' praten. Het lukte me en ik werd goed bevonden om verder te kunnen gaan met het VWO. Over een paar jaar hoop ik mijn diploma te halen en naar de TU Delft te gaan om ruimtevaarttechniek te gaan studeren. Dat is het fundament waarop ik verder ga bouwen.

Sinds kort kan ik zelfstandig reizen met de trein met een koptelefoon op. Dat maakt mijn wereld weer wat groter. Ook spreek ik regelmatig af met vrienden. Ik grap weleens dat zij mijn vrienden zijn en ik niet hun vriend omdat ze alles voor me organiseren.

Natuurlijk zijn er nog obstakels. Maar ik sta op en begin de dag in plaats van dat ik hoop dat hij eindigt. Als het een week slechter zou gaan, gaat het nog steeds beter dan 3 jaar geleden. Dus maak ik me er geen zorgen meer om. En dan heb ik ook nog mensen als Martine, m'n moeder en mijn begeleiders die mij kunnen helpen het goede spoor weer op te komen.

Liefje. Het knuffelbeest dat altijd bij Denneth was. Twee jaar geleden groef de nieuwe hond haar op uit de tuin. Ooit begraven door de oude hond.

Denneth's zelfgebouwde computertje om water te filteren in een camper. "Mijn naam staat erop en het wordt wereldwijd verkocht."

De uitvindingen

Denneth's fascinatie voor raketten werd aangewakkerd door een proef waarover hij las op zijn 13^e hoe een explosief te maken. Samen met een klasgenootje kocht hij een paar lucifersdoosjes en wat andere materialen bij de bouwmarkt. Trots: "Het aluminiumballetje vloog met een knal zo 30 meter verder over het schoolplein. Het zeer relaxte schoolhoofd kwam natuurlijk kijken en vroeg of hij mee mocht doen. Hij nam de tijd voor mij en uiteindelijk maakten we zelf lont en buskruit en met een koperen buis vuurden we samen in het bos een kogellagertje af. Fantastisch. Het schoolhoofd had helaas geen tijd meer voor dit soort experimenten, en het ging slechter met mij. Maar hij heeft wel iets in mij los gemaakt.

"Eigenlijk is het maken van een raket niet eens het leukste. Het is het bijhouden van het proces en dit te delen met anderen."

Ook tijdens een stageplek die mijn moeder regelde op mijn 9^e, ontmoette ik een bijzondere ondernemer. Hij was onder de indruk van mij en van mijn grote kennis over kernenergie. Ik leerde veel van hem. Hij zei mij dat er mensen zijn die heel graag zouden willen hebben wat ik heb. Dat zij daar veel voor over zouden hebben. Nog niet eerder had ik naar de voordelen van mijn zijn gekeken."

"Als ze me nu zouden testen, zou ik niet gediagnostiseerd worden met autisme. Dat is een rare gedachte."

Denneth laat trots zijn uitvindingen zien. "Kijk, voor een bedrijf ontwikkelde ik een klein computertje. Compleet met voeding, een elektronisch schakelaartje en druksensoren. Dit apparaatje kan een pomp aansturen op basis van de druk. Bijvoorbeeld voor een waterfilter in een camper. Ik had geen ervaring met print lab ontwerp maar met hulp van vrienden is het me gelukt het te maken. Dit wordt nu verkocht en daar staat m'n naam op! En daar ben ik heel trots op."

Op de website die hij ontwikkelde, laat hij de raketmotoren zien die hij ontwierp en bouwde. “Elk deel heb ik zelf bedacht. Dus de ontsteker, het ontstekingsstelsel, de weegschaal, de raket, de brandstof, de manier om het te gieten, het programma om het te meten en het programma om het te analyseren. Wist je dat je een raketmotor gewoon kunt kopen? Je hoeft er geen licenties voor te hebben, voor 10 euro heb je 2 raketmotoren die beter werken dan deze. Maar hiervan kan ik zeggen: ik heb 'm gemaakt. Ik heb uitgevogeld hoe het werkt en dat kan je zien. Alles heb ik gedocumenteerd en ik kan zien dat mensen uit de hele wereld geïnteresseerd zijn in mijn werk. Eigenlijk is het maken van een raket niet eens het leukste. Het is het bijhouden van het proces en dit te delen met anderen.

Ik kan me vrij weinig coolers bedenken dan raketten. Je hebt een voertuig ter grootte van een toren gevuld met explosieven en dan steek je het aan en dan gaat het drie keer de snelheid van het geluid de ruimte in met mensen erop. En dat werkt. En duizenden mensen hebben eraan gewerkt. Er is geen andere tak van wetenschap waar alles zo samenkomt en met zulke spectaculaire resultaten.

Over het Habitat Delfos Huis

In april 2023 wordt het eerste Habitat Delfos Huis opgericht. Een woonvorm waar mensen met autisme en hun ouders de verantwoordelijken zijn voor een stap naar zelfstandig functioneren. “Een mooi initiatief”, vindt Denneth. “Iets waar ik een paar jaar geleden best baat bij zou hebben gehad. Het is ook typisch Martine om juist ouders erbij te betrekken in plaats van ‘professionals’. Je kunt opvoeding hebben gestudeerd, maar dat weegt niet op tegen ervaring. Samen met mensen die jouw situatie begrijpen, kun je een hoop zelfvertrouwen bereiken en je hoeft je ouders niet te missen. Martine Delfos heeft mij met haar visie op autisme veel gebracht. Zóveel, dat als ik nu getest zou worden op autisme dat het er niet meer zou zijn. Een rare gedachte eigenlijk.

Ik wens deze mensen toe dat zij zichzelf weer vinden en dat zij doorzetten. Met mijn verhaal hoop ik hen te motiveren en stappen te zetten naar geluk. Want geen raket in de wereld kan daar tegenop.”

Meer over het werk van Denneth Ahles: denneth.nl

Tekst en foto's: Afke Pricker voor Habitat Delfos Huis